

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 205.

Trettende Session.

51de Møde.

Torsdagen den 5te December Kl. 1.

(Fortsat.)

Billie (fortsat): Jeg tvivler ikke om, at det vilde være muligt ved fortsat Behandling at faae denne min Dverthybning meddeelt til Mange, navnlig til alle dem, der ere gaaede ind paa forskjellige Afgjørelser, forbi de ikke troede, at Spørgsmaalet i sig selv havde nogen stor Betydning. Men jeg indrømmer særdeles villigt, at saaledes foreligger ikke dette Spørgsmaal; det er ikke først reist idag eller i denne Session, det har en lang Historie, og det har faaet en foreløbig Afgjørelse ved en Overenskomst mellem begge Rigsdagens Afdelinger, der maae være bindende, om ikke for hver enkelt Rigsdagsmands Dverbeviisning, saa ialfald for de to Thing, saa at man ikke forandrer den, forinden det kan stee ved en overrecnsstemmende Billiesbeslutning fra de to Afdelinger. Den Overenskomst, der er sluttet, findes i Anhanget B. Sp. 855 for forrige Session. Der var nemlig af de to Afdelinger af Rigsdagen nedsat et Fællesudvalg angaaende et Lovforslag om Pønninger for Archiwæsenets Embedsmænd, et Udvalg, der talte 10 Medlemmer, 5 fra hvert Thing. Det maa maastee være mig tilladt af denne Indstilling fra Fællesudvalget, der er billiget af de to Afdelinger, at oplæse nogle Linier. Den begynder saaledes: „Undertegnede Fællesudvalg har eenstemmig erkjendt, at Grundlovens Bestemmelse i sin § 52: „ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven“, nødvendiggjør De-

villing gennem Finantslov af enhver Udgift, som med forfatningsmæssig Berettigelse skal kunne afholdes.“ De to Things Udvalg har altsaa erklæret, at Grundlovens § 52 efter dets Fortolkning nødvendiggjør en Hjemmel i Finantsloven, og det har derfor ogsaa anbefalet, at der i Finantsloven maatte blive indsat en Bevillingsparagraph, som hjemlede de Udgifter, der følge af de forskjellige Love; uagtet det selv har maattet „erkjende, at denne Form er ufuldkommen, idet man ikke i den foreslaaede Paragraph kan opføre de Summer, som de vedkommende Loves Udførelse udfører, troer man dog, at Forslaget under de nærværende Forhold vil finde begge Thingenes Billigelse, som en tilfredsstillende Løsning af Diebliffets omtvistede Spørgsmaal.“ Denne Afgjørelse forekommer det mig rigtigt at lade være bindende indtil videre. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at det er fuldkommen correct, naar Udvalgets Fleertal, og subsidiairt af hele Udvalget, istedetfor de enkelte i Finantsloven indførte adspredte Bestemmelser om Udgifter ved eventuelle Love har foreslaaet en almindelig Bevillingsparagraph, og jeg skjønner heller ikke rettere, end at det er en Forbedring, som stemmer med Overenskomsten fra ifjor, naar der er angivet de Conti, under hvilke disse forskellige Udgifter ville være at udrede. Men det forekommer mig derimod, som allerede tidligere bemærket, at Forslagets Slutningspassus staaer i nogen Strid med den Overenskomst, som blev affluttet ifjor. Den rette Besvarelse af, om det staaer i Strid dermed eller ikke, vil naturligtviis ikke let kunne gives af en Udenforstaaende, det vil nærmest være de